

ПРИЧА О ЖИВОЈ БИБЛИОТЕЦИ

Живео некада у Риму богати трговац звао се Ицел. О његовом богатству чуда се причају. Дворац Ицелов био је тако велики, да је цео град могао у њега стати.

Код Ицела сваког дана скупљало се за столом три стотине људи. И сто није био један, већ три стотине стола.

Ицел је своје госте гостинио најфинијим јелом. Али у она времена гости су гошћени не само укусином јелом, већ и интересантним, оштроумним разговорима.

Ицел је имао свега. Једно му је само недостајало — ученост. Чак је и савим рђаво читао. Људи који су са задовољством јоли за његовим столом, крадом су му се потсмевали.

Ицел није умео за столом да води разговор. Ако се дешавало да некад нашто изусту, примећивао је како се

гости једва уздржавају од смеха. То није могао да поднесе. А био је леп да приликом на учење. Није он никако да се напреже и ради. Дуго је мислио како да нађе излаз и ово што је најзад смислио.

Наредно је управнику свога двораца да од многобројних робова изабере две стотине најспособнијих и најумнијих. Свакоме од њих наређено је да научи напамет неку књигу. Један је, на пример, морао да научи „Илијаду“, други „Одисеју“ итд.

Много је муча претрпео управник. Много су батина издржали робови, док најзад намера Ицелова није била испуњена. Зашто би имао он да ради, да чита књиге? — Имао је живу библиотеку. За време разговора за столом, само би навагнуо управнику и за трећу око из гомила робова, који су ћутећи стајали покрај зида, пришао би један и изговорио подесну зрекву која се односила на дати случај. И робови су по томе добили своја имена. Један се звао „Илијада“, други „Одисеја“, трећи „Енеида“, према називу књиге.

Ицел је постигао што је желео. У Риму се само и говорило о живој библиотеци, која до тада није постојала. Али се Ицел није могао дуго хвалити

својим проналаском. Десило се нешто што је изазвало цео Рим да се потсмева неугом богатству.

После ручка повео се разговор, као и увек, о свим могућим ученим стварима. Вођен је разговор о томе, како су се људи гостини и веселили у старо време.

— О томе има у „Илијади“ чудан одломак — рекао је Ицел и навагнуо на управника.

Али управник, уместо да робовима да знак, паде на колена и од страха дршћућим гласом рече:

— Опростите, господару! Илијаду данас боли стомак.

Ово се десило пре две хиљаде година. Па и данас још, и поред толиког великог броја књига и библиотека, не можемо без живих књига.

Кад бисмо могли све научити из књига, не бисмо ишли у школу, не би нам била потребна причања ни објашњења пријатеља. Књигу не можеш нико чему питати, а учитеља увек можеш запитати да објасни све што је неразумљиво.

А живе, усмене новине! Оне су веселије и занимљивије од новина штампаних на хартији, као што је представа коју гледамо у позоришту интересантнија од позоришног комада који прочитамо у књизи.

Али док нам је жива књига некад и корисна, живо писмо нема никакве вредности.

У старо време, кад људи нису умели да пишу, није било, разуме се, ни поште. Ако је било потребно да се пошље неки важан извешај, ишао је гласник који је наизуст понављао оно што му је речено.

Шта би било кад бисмо ми данас место писмописа имали гласнике? Зар би се могао наћи такав човек, који би сваког дана учио напамет сто или две стотине писама. А и кад би се и нашао, ништа не би испало као ваља.

Дошао би, рецимо, такав писмописа Јовану Јовановићу на његов рођендан.

Отворивши госте, господин Јован би отворио врата.

— Шта мим?

— Једно писмо. И у писму стоји:

„Драги Јово, Поздрављам те и честитам ти рођендан. Јесте ли се одано оженили? У 12 сати данас јавите се суду због тога што сте осумњичени да сте опљачкали грађанку Стојановић. Замолите је да нам чешће долази...“

И Јован Јовановић нашао би се у небрежном гроху. А скроти писмописа, коме се по глази врзмају две стотине писама, продужио би даље да говори, као навијена машина.

М. Илић

Такмичење у Светској омладинској недељи

У предфиналним такмичењима за омладинско првенство Београда у шах узело је учешћа преко 300 омладинаца, који су били подељени у четири групе:

- 1) Пионири,
- 2) Омладинци од 14 до 18 година,
- 3) Омладинци преко 18 година и
- 4) Омладинке.

У финална такмичења поред претставника из градских рејона, ушли су и претставници 1 београдске бригаде КНОЈ, Команда града и још неких војних установа.

Најбоље место у пионирским шаховским такмичењима заузео је Вукадиновић Тоша из IV рејона, други Крстић Роља (XI), трећи и четврти заједно Стојановић Аца (VIII) и Љубибратић Риста (V рејон).

Шампион омладинца до 18 година је Караќлајић Никола (VIII), други и трећи су Брановачки Димитрије (VIII) и Чеховић Димитрије (Аутокоманда).

У утакмицама омладинаца изнад 18 година било је арло много такмичара, тако да су у четврт-финалама били подељени у 2 групе. Финалисти из прве групе су: Андрић Драгослав (IV), Вукадиновић Борисвоје (VI), Муждџа Гојко (Команда града), Лазаревић Борче (I бригада) и Стојановић Миодраг (III рејон). Друга група: Божић Александар (I бригада), Стојановић Немања (II рејон), Молеровић Миливоје (IV), Котал Милан (XII) и Тутулић Миодраг (IX рејон).

31 марта одржане су завршне утакмице. Табела гласи овако:

- 1 и 2 место заједно: Борко Симоновић (X рејон) и Светозар Глигорић (Централни одбор УСАОЈ-а),
- 3) Александар Божић (I београдска бригада),
- 4) Гојко Муждџа (Команда града)
- 5) Михаило Трејковић (IV рејон),
- 6) Мирован Радојичић (X рејон) и
- 7) Драгослав Андрић (IV рејон).

Пошто је питање првог и другог места остало нерешено, омладински финални турнир одржаће се поново. На њему ће учествовати прва шесторика, а овдм је у резерви.

У такмичењу омладинки прво место заузела је Александрић Љубица (VIII рејон), друго Асентвијаковић Лалица (I рејон), која се истакла и у лековалстеним такмичењима, и трећа Алеховић Љиљана (IX рејон).

Спортски дан на отоку Хвару

Десети март је био велики дан за омладину отока Хвара. Хвар је, уз оток Вис, први осетно трајну и пуно слободу и њихова омладина, уз остале задатке, правилно је схватила важност физикултуре и почела је успешно развијати.

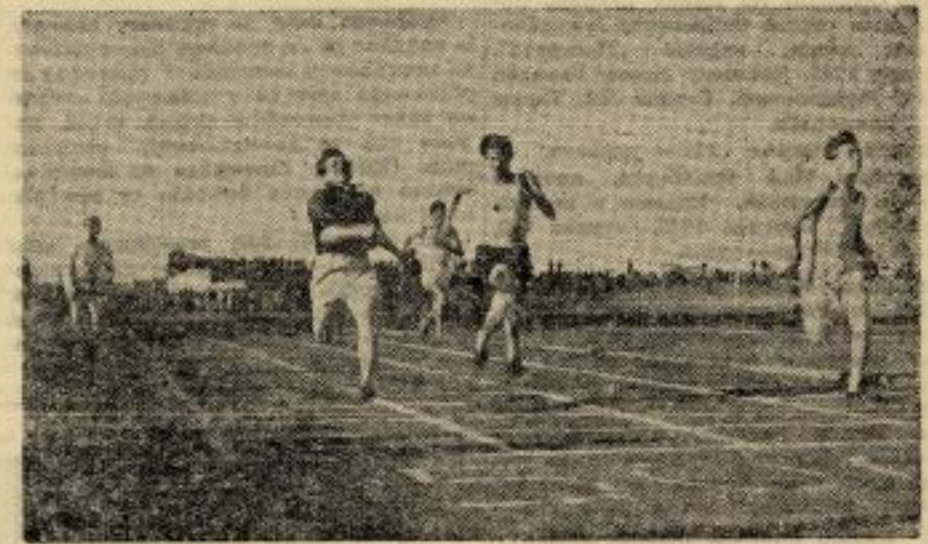
10 марта она се сакупила на свој први спортски митинг да ту покаже плодове својих напора на том пољу. Поред хварске, на митингу је учествовала и спортска омладина Виса, а музика штаба Југословенске морнарице до краја је употпунила приредбу.

Одржане су утакмице у разним спортским дисциплинама: скок у даљ и вис, бацање бомбе и диска, штафетно трчање, трчање на 100 и 200 метара са и без препрека, затезање коноп-

ца. Велико одушевљења су изазвали пионири места Хвара који су скокањем премо коња изводили разне вежбе. Нарочити успех постигнут је у скокању ратничких вежби у којима су учествовале екипе из свих села отока. Склад и јединственост међу екипама које су се прав пут тога дана среле на игралишту, показује велику ујорност и љубав са којом омладина приступа физикултурном животу.

После подне је одиграна утакмица између Хвара и Виса, која се завршила заслуженом победом Хвара са 3:1.

Овај први спортски дан био је нови и велики прилог у припремама хварске омладине за I конгрес УСАОЈ-а, као и још јачи потстрек за развијање спорта.

У Београду су недавно одржана омладинска лековалстиска такмичења. На слици: трка омладинца на 1500 метара

Спортске приредбе у Поморављу

У целом поморавском округу свечано је прослављан дан омладинског спорта. На спортским игралиштима омладинци су се такмичили у фудбалу и лакој атлетици, а одржани су и шаховски и пинг-понг турнири.

У средишту пажње била је међуградска утакмица између Крушевца и Параћина. Добро посећена и арло узбудљива, утакмица се завршила победом Крушевца, са резултатом 3:1. У Љупчији је исто тако одиграна утакмица између

С. К. „Омладинца“ и „Радника“ из Равне Реке. Победио је „Омладинца“ са 5:2.

У Деспотовцу је спортски дан прослављан утакмицом између деспотовачког „Омладинца“ и омладинских фудбалера из рудника „Добра срећа“, која се завршила нерешено (1:1).

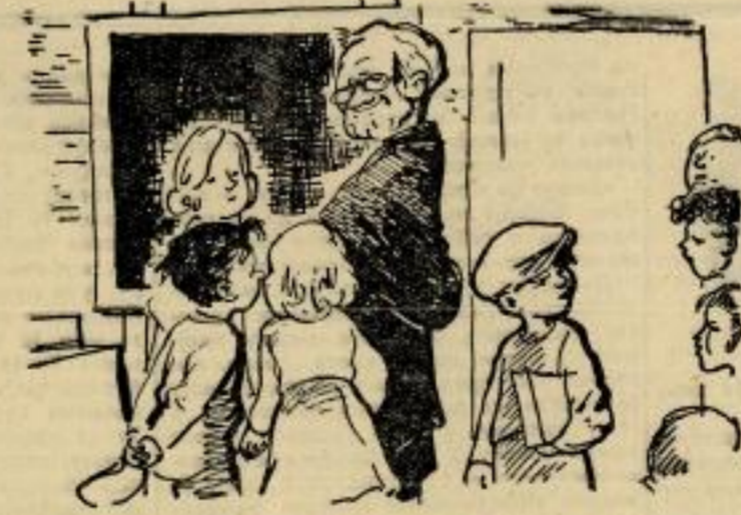
Поред утакмица у игралиштима и у многим поморавским селима одржана су спортска такмичења.

СВИ ПОСЛОВИ, НЕК СЕ ЗНАДЕ — У ПРАВО СЕ ВРЕМЕ РАДЕ

Прецркн Нис Кушанић

— Сви часови већ су прошли, што сте тако касно дошли!
— Учитељу, друже стари, имали смо важне ствари, састанак смо одржали и предлоге своје дали.

— Кажите ми, моји млади, о чему сте говорили!
— О учењу, вели Ђиро, дужностима пионира и о томе како ћемо да се радом истакнемо.

Друг учитељ на то вели:
— Сваки од вас који желити исправан, добар бити мора тачно долазити на часове — јер ће тако савладати знање лако.

— Свима вама ствар је знана: живот храбрих партизана! Састанак и они држе и на њима вредно уче наво ће победити брине, како се фашизам туче.

— Замислите, децо моја, кад би они усред боја, кадкле топ за топом пали, свој састанак одржали. И док урли штаба чују — они лепо дискутују...

— Зато чујте речи моје: подижите знање своје, час састанка треба дати када нема школских сати. Учење је — ваша борба, пушка ваша — школска торба!